

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 7 квітня 1984 року

№ 42 (3393).

Ціна 2 коп.

РОЗМОВА НА АКТУАЛЬНУ ТЕМУ

УРОК

ГРОМАДЯНСЬКОСТІ

Звітно-виборні збори. До цих зборів у кожній школі готуються серйозно і відповідально. Аналізуються справи комсомолів за рік, що минув, прикладаються плани на майбутнє. А в день їх проведення старшокласники приходять нарядно вдягнені, що створює урочисту атмосферу на головних зборах року.

Комсомольці обговорюють чимало питань. Насамперед те, як юнаки і дівчата беруть участь у виконанні рішень XXVI з'їзду КПРС, XIX з'їзду ВЛКСМ, як готуються зустріти 60-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, XII Всесвітній фестиваль молоді і студентів, що наступного року відбудеться в Москві.

І, звичайно ж, у ході звітів і виборів комсомольці підбивають підсумки громадсько-політичної атестації — своєрідного етапу Всесоюзної ленінської перевірки «Вашим, товаришу, серцем й іменем думаємо, дишаємо, боремося і живемо!».

Чим славна 30-тисячна шкільна комсомолія області?

Вона добре засвоїла правило, що основна праця учня — відмінне навчання. Навчання не заради оцінок в журналі, похвал вчителів і батьків. Більшість старшокласників розуміє: вчитися треба для знань, які, безперечно, знадобляться їм у майбутньому. Тому цілком виправдано, що особлива увага під час зборів приділяється саме боротьбі за якість знань. Прекрасно зарекомендували себе шкільні пости всеобучу, коли сильні учні допомагають однокласникам виконувати домашні завдання, предметні гуртки, факультативи, що діють у всіх школах області.

Однією з форм боротьби за знання є гуртки самоосвіти «Учись учитися». Проте, як і раніше, вони ще не набули поширення, хоча СШ № 5 м. Гайворона, ряд десятирічок обласного центру, Знам'янки, Олександрії мають певний досвід із цього питання.

Справи навчальні спілчанні яміло поєднують із фізичною працею. Скільки трудових починів народжуються в учнівських колективах! Так, два роки тому ініціатива юних комінштанців стартував рух «Бережливості у малому — економія у великому», який охопив усі шкільні, учнівські і студентські колективи. Минулої літньої трудової чверті, крім роботи на колгоспних і радгоспних ланах, садах, токах, тваринницьких фермах, більше трьох тисяч старшокласників області виписали громадську худобу, зарекомендувавши себе надійною зміною батьків.

Пишається своїми синами і комбайнер колгоспу «Перемога» Олександрійського району Василь Олександрович Буркацький. Із старшим Сергієм він живе аж чотири роки підряд. І молодший Валентин теж уже піришив, що буде, як і батько, механізатором.

Цими днями бюро обласного комітету ЛКСМУ України схвалило ініціативу комсомольців і піонерів Петрівської СШ по організації догляду за посівами кукурудзи. Петрівчани взялися виростити і зібрати нинішнього року на 200-гектарній площі місцевого колгоспу «Дружба» по 40 центнерів качанистої. У зверненні до ровесників Кіровоградщини вони закликають їх включитися у боротьбу за вирощення високих урожаїв сільськогосподарських культур, збільшення виробництва і продажу державі зерна кукурудзи.

Отже, трудове виховання, плани на літню чверть не залишаються поза увагою під час звітів і виборів.

У центрі уваги зборів повинні стати питання політичного та ідейного виховання спілчан. Цікавий досвід у цьому плані мають у Сосонівській десятирічці Кіровоградського району та деяких школах обласного центру. У Сосонівці, приміром, активно працює політичний клуб «Я і час», а в Кіровоградській СШ № 9 «Сулутник «9-ї студії».

Від чого залежить успішне проведення головних зборів шкільної комсомолії? Насамперед від того, наскільки доповідь комсомольського ватажка, виступи комсомольців зачіпають проблеми шкільних буднів, вказуватимуть оптимальні варіанти їх вирішення. Гострота, злободенність, відвертість, щирість, самокритичність виступів дадуть більше користі, ніж красиві прописні фрази, прочитані з папірця. Уникнути цього у Вільшанському районі, наприклад, спілчанам допомагає школа комсомольського активу. Секретар-завідуюча відділом учнівської молоді райкому комсомолу М. Кордюкова дає секретарям шкільних комсомольських організацій настанови, пояснює питання, пов'язані зі зборами, внутрішньою роботою взагалі. Ефективність такого навчання очевидна.

На шкільному календарі квітень — час проведення головних зборів року. Тож творчих вам держань, комсомольці!

Комсомольці і молодь області, як і всі радянські люди, одноставно підтримують і схвалюють миролюбну зовнішню політику КПРС, відповідь товариша К. У. Черненко на звернення керівних діячів Соцінтерну. У своїх листах до редакції вони висловлюють готовність ударною працею зміцнювати могутність рідної Вітчизни, неухильно боротися за мир на планеті.

Наш курс — розрядка

Ми з братом, повернувшись з поля, прочитали в газетах відповідь Генерального секретаря ЦК КПРС Костянтина Устинова Черненко на звернення керівних діячів Соцінтерну. Керівник Комуністичної партії Радянського Союзу у своїй відповіді на звернення керівних діячів соціалістичних, соціал-демократичних і лейбористських партій, які входять у Соцінтерн, до глав держав — учасниць

наради з питань безпеки і співробітництва в Європі яскраво продемонстрував послідовність нашої зовнішньої миролюбної політики.

«У боротьбі за зменшення воєнної небезпеки, за зміцнення миру Радянський Союз готовий до широкого й активного співробітництва з усіма державами, з усіма миролюбними громадськими силами», — сказав К. У. Черненко.

Він запевнив світову громадськість у тому, що Радянський Союз і ділі неухильно проводитиме курс на приборкання гонки озброєнь, на повернення до розрядки, на зміц-

нення європейської і міжнародної безпеки. І ми, як і всі радянські люди, гаряче схвалюємо і підтримуємо цей курс.

Микола і Василь ВАКУЛЕНКИ, механізатори колгоспу «Дружба», Олександрівський район.

За мир на планеті

Не тільки нас, радянських людей, а й передову громадськість світу тривожить сьогодні напружена міжнародна обстановка, турбує ситуація в Європі, темп гонки озброєнь. Кожен з нас розуміє, що найрозумніше сьогодні було б припинити це безглузде змагання. Проте процес переговорів у питаннях обмеження і скорочення ядерних оз-

броєнь дезорганізовано, і зроблено це навмисне. Адміністрація США ніяк не зважає на чесний і діловий діалог з Радянським Союзом, який відповідав би принципів рівноправності й однакової безпеки.

Якраз усі ці злободенні питання і були викладені у відповіді Костянтина Устинова Черненко на звернення керівних діячів Соцінтерну. Позиція керівника нашої партії чітко й зрозуміла: ми за конструктивні переговори, за розрядку міжнародної напруженості, за припинення гонки озброєнь. Радянські люди підтримують зовнішню політику КПРС. Ми — за мир у всьому світі.

В. ПЕТРЕНКО, механізатор тракторної бригади № 3 колгоспу «Росія», член комітету комсомолу, Новоукраїнський район.



5 квітня із Кіровограда на ударну комсомольську будову відбув загін добровольців області у складі Всесоюзного загону імені Ленінського комсомолу. Дорога загону проляже до Комсомольська-на-Амурі. Там молоді добровольці візьмуть участь у спорудженні металургійного комбінату та благоустрої міста.

Фото В. ГРИБА.

СПИРАЮЧИСЬ НА ДОСВІД

Торік у нашому колгоспі зібрали 39 центнерів зерна кукурудзи на круг. Члени нашого загону підтримали ініціативу молодих олександрійських і новоукраїнських кукурудзіводів і любов'язалезли зібрати з кожного гектара не менше 50 центнерів зерна. Думаю, що ділом не розійдеться з сном.

Склад загону підбирався з урахуванням досягнень на кукурудзяних плантаціях у минулі роки. І саме завдяки цьому у ланці по підготовці ґрунту і внесенню добрив — молода комуністка Марія Чуватова, Микола Шербина, комсомолець Іван Тригуб, яким довірено доглядати за посівами. На догляді працюватиме також Іван Черноус. А комсомольці

Володимир Гайовий та Олександр Літєвський збиратимуть кукурудзу. Вдосконалювати свою хліборобську майстерність на кукурудзяних ланах молоді допоможуть найдосвідченіші: Василь Микитович Хоменко, Віктор Григорович Тищенко, які будуть брати участь на всіх етапах впровадження цього річного врожаю.

Усі механізатори завчасно подбали про підготовку ґрунтообробної, посівної та збиральної техніки, давно поставили на лінійку готовності агрегати для внесення гербіцидів. Впровадимо кукурудзу за індустріальною технологією.

Що зроблено і буде робитися для забезпечення вагомим врожаєм? Восени

КУКУРУДЗИ — КОМСОМОЛЬСЬКУ ТУРБОТУ

під час оранки площ внесли фосфорно-калійні добрива. Взяли за основу записки, відвідували заняття в агрошколі, надолужували прогалини в теорії. На початку березня завершили снігозатримання.

Засівати будемо кукурудзою сортів, які за останні роки зарекомендували себе найкраще. Це — «краснодарський-30», «дністровський-270» і «жеревківський-90». Незабаром, коли повністю дозріє ґрунт, внесемо гербіциди, аміачну воду, зробимо передпосівну культивування і посіємо.

Тільки-но появляться сходи, проведемо міжрядний обробіток. На випадок появи бур'янів передбачено внести страхові гербіциди. Потім проведемо підживлення безводним аміаком і підгорнемо рослинку.

Що ж нас непокоїть? Ми ще не забезпечені потрібною кількістю посівно-

го матеріалу. Не вистачає ерадикану, одного ОБТ-1А — агрегата для внесення гербіцидів. Край важливо новаторська думка колективу. Ось, наприклад, згадуваний ветеран В. Г. Тищенко — у свій час він на лущильному ЛТГ-10 поставив оприскувач ОБТ-1, штанги закріпив попередню дисками. За одні агротехнічний прийом вносилися і загорталися гербіциди. Завдяки цьому вдосконалено економіяється і робочий час, і паливо. Тож молодим механізаторам е з кого брати приклад, є над чим творчо попрацювати.

Загалом до боротьби за обіцяні 50 центнерів качанистої з гектара готові. А це як мінімум третина успіху.

М. ЧЕРНИЙ, керівник механізованого загону по вирощуванню кукурудзи колгоспу імені Іліча, Новомиргородський район.

РЕПОРТЕР

«РЕЗОНАНС»
В ГОСТЯХ
У «ГАЙДАРІВЦЯ»

Сьомий рік працює в обласній бібліотеці для дітей імені А. Гайдара клуб книголюбів «Гайдарівець». Його гостями не раз були письменники і поети-земляки. Недавно відбулася творча зустріч з режисером народного студентського театру «Резонанс» Валерієм Дейнекіним та актором Вадимом Нікітіним. Гости розповіли про історію розвитку театру, про принцип вибору і оновлення репертуару, акторський склад, про гастролі по області.

Присутні взяли участь в обговоренні спектаклів за п'єсами А. Тоболяка «Історія одного кохання», О. Гельмана «Наодинці з усіма», Є. Шварца «Кришталевий черевичок» та інших. Бібліотекарі запропонували артистам в репертуар театру включити більше творів сучасної драматургії, розрахованих на юних глядачів, ширше пропагувати театральне мистецтво в ході щорічних асоційованих тижнів «Театр — дітям і юнацтву» та під час обласних театральних свят «Вереск і самодівіти».

На закінчення гості показали уривок з вистави «Історія одного кохання», а В. Дейнекін прочитав уривок з роману Л. Толстого «Анна Карєніна».

А. КОРИНЬ.

3 НОВОСІЛЛЯМИ

На розі проспекту «Правда» і вулиці Волкова став до ладу новий кінотеатр «Ятрань». За наказом виборців його спорудили будівельники третього будуправління тресту «Кіровоградміськбуд».

На урочисті збори з нагоди здачі нового закладу культури прийшли представники промислових підприємств, установ і організацій Кіровського району, учні шкіл.

У кінотеатрі два кінозали на 212 і 410 місць, просторе фойє, інші приміщення спеціального призначення. Першими його глядачами стали ті, хто споруджував кінотеатр. Сьогодні «Ятрань» гостинно відкриває двері для всіх любителів кіно.

В. ПІДГАЙНА.

м. Кіровоград.

ШКІЛЬНА
КРОЛЕФЕРМА

Учні нашої школи вносять посильний вклад у виконання Продовольчої програми. Вже кілька років підряд ми вирощуємо вдома кролів, а потім здаємо їх державі. З початку цього року навчального року школярі здали близько 3 тисяч живих кролів та шкур.

Старанно працюють учні й на шкільній кролефермі. Приміщення для неї спорудили власними силами, самі встановили клітки. Завідує кролефермою учень 9 «А» класу Володимир Чумак. Йому допомагає однокласник Віталій Ткаченко.

Н. ЧУМАК,
учениця 9 «Б» класу
Підвисоцької середньої школи імені
Т. Г. Шевченка,
Новоархангельський район.



Відлуння війни.

Фото І. КОРЗУНА.

ДІВЧИНА невтішно плакала, не звертаючи уваги на перехожих. Дві літні жінки, що сиділи напроти, час від часу притишували розмову, певно, висловлюючи свої здогадки про те, що ж могло трапитися у цієї симпатичної руської дівчини. Одна з них все ж не втрималась і запитала, чи не потрібна їй допомога. Дівчина заперечливо похитала головою і вже хотіла було йти, аби нікому не пояснювати причини своїх сліз, як раптом почувла за спиною:

— Що, сіроока, екзамени провалила?

Озираючись, Позаду стояв юнак, тримаючи у руках збірник задач з хімії та кілька конспектів.

— Не провалила, — сердито глянула на нього і тут же несподівано для себе пояснила: — «Трійку» одержала. Тепер, мабуть, не пройду за конкурсом...

Хлопець перескочив через спинку лавки і сів поруч дівчини, а та, трохи заспокоївшись, почала розповідати, що приїхала вступати до Полтавського педінституту з Кіровоградщини, що дуже хочеться навчатися у такому красивому місті, але цього року їй, мабуть, не бувати в числі студентів.

— Що ж думаєш робити далі?

Дівчина на мить роздубилася: а й справді, що? А потім, рішуче підводячись з лавки, тихо мовила: — Додому поїду... — і побажавши хлопцеві традиційного абітурієнтського: «Ні пуху, ні пера!», рушила алеєю парку.

...Автобус загальмував на повороті і, висадивши свою єдину вранішню пасажирку, рушила далі. А Людмила, огледівшись навкруги, підхопила чемодан і впевненою ходою пішла туди, де стояв дорожовказ «Йосипівка, 2 км». Літнє сонце було вже високо. Теплий вітерець ласкаво тріпав простеньке платтячко, куйовдив солом'яне волосся. Йшлося легко, хоч далека дорога втомила трохи, та й чемодан, навантажений підручниками, обривав руки. А ось і село. Людмила зупинилася, поставила валізу і ще раз пригадала, що ж саме скаже вона зараз батькам. Знала, що засмутить їх своєю неадекватною і несподіваним поверненням ні з чим. Проте, постоявши якусь мить, знову рішуче підхопила чемодан і ледве не бігом попустилася навпроти знайомих з дитячих літ дорогою, про себе, як заклинання, повторюючи одне: «Я — вдома! Я — вдома!...».

Усе це пригадалось, поставила валізу і ще раз пригадала, що ж саме скаже вона зараз батькам. Знала, що засмутить їх своєю неадекватною і несподіваним поверненням ні з чим. Проте, постоявши якусь мить, знову рішуче підхопила чемодан і ледве не бігом попустилася навпроти знайомих з дитячих літ дорогою, про себе, як заклинання, повторюючи одне: «Я — вдома! Я — вдома!...».

Усе це пригадалось

роботи батько, Володимир Ананійович, наповнює стіни домівки безтурботним шибетом молодша сестра Вікторія, розповідаючи про якогось безпорадного відвідувача (вона працює в районній бібліотеці) і мимохідь кидаючи Людмилі, що вона принесла їй останній номер «Юності», де обов'язково треба прочитати одну повість, накриває на стіл маму, Антоніну Тимофіяну. Вечеряють, розпо-

ЗЕМЛЯ ОБДАРУЄ
БАГАТСТВОМ БЕЗЦІННИМ,
ЛИШ РУКИ ДО НЕЇ
СВОЇ ПРИКЛАДИ

Як уже повідомлялося, учнівській виробничій бригаді Коміншуватської десятирічки Новоукраїнського району присуджено премію Ленінського комсомолу. З цієї нагоди у Коміншуватому відбувся мітинг. Його відкрила директор школи Надія Андріївна Калниченко. Слово надається секретарю Кіровоградського обкому ЛКСМУ В. М. Тяглову. Він зачитує постанову ЦК ВЛКСМ про присудження за 1983 рік премії Ленінського комсомолу учнівській виробничій бригаді Коміншуватської середньої школи за пелику роботу по трудовому вихованню, професійній орієнтації та формуванню активної життєвої позиції у школярів.

Виступає бригадир учнівської виробничої учениці 10 «А» класу Олена Славчук. Сьогодні її радієним хвилюванням немає меж. Кожного року учнівська бригада попов-

нює хліборобські колективи місцевого та ближніх колгоспів підготовленими до життя, самостійної праці випускниками. Вони горді, що їх першим і надійним наставником є дідусь Герой Соціалістичної Праці Олександр Васильович Гіталов, з честю виконують його настанови і високо тримають почесне звання юних гіталовців.

— Усі ми будемо гідні цієї високої відзнаки Ленінського комсомолу! — заповіла бригадир шкільних виробничиків.

На 1984 рік бригада взяла підвищені соціально-в'язання: одержати на кожній із 60 гектарів по 40 центнерів озимої пшениці. А ще учні вирощуватимуть кормовий буряк, кукурудзу, соняшник, картоплю, збиратимуть вторинну сировину, розповсюджуватимуть художню літературу.

К. ЯРКО.

ЖИТТЯ СПІЛКИ. КОМСОМОЛЬСЬКІ ВАТАЖКИ

Людмилі дім



Людмилі Бершадській, коли знову підходила вона до села, на цей раз з іншого боку, від Мечиславки, куди ходила відвідати своїх спілчан, віднести методичну літературу пропагандистові комсомольської політшколи Галині Павлівні Шалаєвській. Йшла, відкидаючи на повні груди свіже повітря і весняний запах мокрої від талого снігу чорнозему. І раптом піймала себе на тому, що, як і тоді, повертаючись з невдалих своїх екзаменів 8 років тому, повторює машинально: «Я — вдома!...». Усміхнулася.

Ось так завжди, де б не була, чи то в райцентрі по роботі, чи у Кіровограді на сесії, чи десь у мандражах — Людмила любить подорожувати по країні, бувала і за кордоном, чи навіть у Мечиславку сходить, як сьогодні, або з дівчатами у степ за квітми підуть, а коли підходить до села, серце стукає одне: «Дома! Дома! Дома!...». Мабуть, так уже влаштована людина, що не може жити вона без батьківської хати. Без цієї крутої стежки, якою ще в дитинстві бігала з сестричкою до мами на ферму доїти корів. Без затишних родинних вечорів, коли приходять з

справ. А два роки тому на звітно-виборних комсомольських зборах спілчани колгоспу «Росія» обрали її своїм ватажком.

— Ну, що ж, вітаю тебе, комсомольський секретарю, — підійшов до дівчини після зборів секретар парткому колгоспу Віктор Прокопович Кулик, і бачачи, що Людмила трохи зніяковіла від такого довір'я односельців, підбадьорив її: — Тепер будемо разом

працювати. Сміливіше до справи! Коли що — допоможемо...

Ось так і стала Людмила Бершадська заступником голови колгоспу по роботі з молоддю, очолила одну з найбільших сільських комсомольських організацій, яка сьогодні нараховує 118 членів ВЛКСМ і останнім часом — одна з кращих комсомольських організацій району.

Найпершою проблемою у своїй роботі Людмила вважає створення для молоді в колгоспі таких умов, щоб нікому не хотілося виїжджати з рідного села. Один по одному з часом почали повертатися до отчого дому Людмилині однокласники. Хлопці відслужили в армії, дівчата, спробувавши міського життя, незабаром теж стали повертатися додому. Хто пішов працювати на відгодівельний комплекс, хто — в рільничі ланки. А от сьогоднішні випускники, закінчивши школу, сплять у місто. Щоб і їм хотілося з часом повернутися у Йосипівку, робить усе комсомольський секретар Людмила Бершадська.

У колгоспі з'явилися свої хороші традиції. Так, правління колгоспу, партійна і комсомольська організації урочис-

то проводжають хлопців у армію, вітають молодят із створенням сім'ї, влаштовують святкові «вогники», цікаві зустрічі. Не тільки жителі Йосипівки і Мечиславки, а й навколишніх сіл пригадують, яке по-справжньому цікаве і захоплююче театралізоване свято підготували влітку на Івана Купала місцеві ентузіасти, очолювані Л. Бершадською. Та ось і не так давно, після святкового новорічного «вогника» до Людмили підійшли жінки і, висловлюючи дівчині подяку за теплий і цікавий вечір, сказали:

— Повіриш, таке враження, ніби на справжньому «вогнику» в Москві побували...

Коли Людмила познайомилася з водієм Ульяновської райсільгосптехніки Петром Тітєвським, дехто з хлопців заздрило йому:

— Навіть футбол по телевізору будете разом дивитись, бо всі у селі знають, який вона пристрасний боліжник.

Та, мабуть, не тільки за це полюбили дівчину Петро, а ще й за безмежну доброту її серця, за щирість і відвертість, за чесність — сама ніколи не обманить і комусь не дасть. За світлі очі, солом'яне волосся, веселу вдачу.

Людмила минула поворот на свою вулицю, пішла до контори. Ще не закінчився робочий день у секретаря, треба готуватися до комсомольських зборів, які відбудуться у суботу. Та й репетицію танцювального гуртка призначила школяркам на вечір. Хоч і втомилася, а підводити дітях не можна. Задзвонив телефон. Краща Людмила подруга і перший помічник у комсомольських справах Любова Кулик дзвонила з приводу підготовки вечора вшанування ветеранів праці.

— Що ж, поговоримо про всі деталі на зборах. Знову дзвінок. Цього разу сестричка:

— Скоро додому! Є цікаві новини, — спробувала заінтригувати.

— Проведу репетицію і прийду.

Л. ЯРМОЛЕНКО.

Ульяновський район.

3 ТИСЯЧ ОДНА

Хтозна, можливо, ось ці уважні і зосереджені дівчата, яких ви бачите на знімках, уже зробили свій вибір, знайшли свою улюблену професію, свій життєвий шлях. Адже минуло небагато часу, і їх прийме самостійне життя. Врешті-решт буде дано відповідь на те «вічне питання», яке турбує кожного школяра: ким бути? Але, гадаємо, для учнів, які навчаються в Кіровоградському міжшкільному навчально-виробничому комбінаті, оволодіваючи в різних групах секретами 14 спеціальностей, це питання дещо раніше знято з порядку денного. Зверніть увагу, як зосереджено працюють молоді швачки-мото-



ти різних виробів. Скажімо, халати, хустини для працівників швейних фабрик, салфетки...

Чималу допомогу в зміцненні матеріальної бази класів і навчання швачко-мотористок подає головне підприємство виробничого швейного об'єднання.

На МНВК старшокласники кіровоградських шкіл оволодівають також професіями токаря, слюсаря-інструментальника, пекаря, шофера та багатьма іншими потрібними сьогорні народному господарству професіями.

— Нам приємно, що чимало наших випускників, — говорить директор МНВК Г. М. Жабковський, — успішно працюють нині на кіровоградських виробничих швей-

ному об'єднанні, заводах радіовиробів, «Гідросила», виробничому об'єднанні «Друкмеш». Нині постійно працюємо над подальшим зміцненням зв'язків нашого навчального комбінату з підприємствами, з виробництвом.

Так, часто на підприємствах обласного центру поруч із робітниками можна побачити школярів-старшокласників. Їм довіряють, їх учать, готують собі достойну зміну. Влітку учні проходять виробничу практику саме на заводах і фабриках, у трудових колективах. До них ставляться по-дорослому. Учні завжди бачать конкретні результати своєї праці. Лише минулого навчального року руками школярів при допомозі

досвідчених наставників міжшкільний навчально-виробничий комбінат виробив різної продукції більш як на 55 тисяч карбованців.

Щойно на МНВК відбувся конкурс «Кращий за професією» серед учнів 9 класів, які оволодівають професією слюсаря-інструментальника. До речі, такі конкурси з усіх професій стали тут традиційними. Скільки радості і гордості було в очах Павла Мироненка, Володимира Скобуха, котрі стали переможцями конкурсу! Адже вони відчувли задоволення від конкретної і корисної праці, першої самостійної, серйозної роботи.

С. ЮР'ЄВ.
Фото В. ГРИБА.



ристики. Та й клас, у якому вони навчаються, схожий на цех підприємства: виробнича обстановка, роз-

ко, то працювати юним просто цікаво і приємно.

Коли дівчат запитали, ким вони стануть після закінчення школи, відповідь була однозначною — швачками-мотористками. І допомагає зробити школярам вибір майбутньої професії міжшкільний навчально-виробничий комбінат, ось цей клас. За два роки навчання дівчата вивчають тут швейну справу, конструювання і моделювання одягу тощо. А також виконують замовлення підприємств пошит-



мірений гул швейних машин. А коли поруч ще й досвідчений майстер, як, наприклад, Л. Д. Богачен-

ЗУСТРІЧІ, СПОГАДИ, ПОШУКИ...

У Кіровограді кілька днів перебувала делегація всесоюзного юнацького клубу «Планета» при Географічному товаристві СРСР (м. Ленінград). Юні ленінградці — студенти і старшокласники приїздили на запрошення своїх друзів — членів учнівського наукового товариства «Глобус» середньої школи № 30, з якими вже 15 років підтримують дружні зв'язки. Неодноразово друзі зустрічалися на всесоюзних наукових конференціях клубу «Планета».

На пленарному засіданні товариства «Глобус» відбувся обмін досвідом роботи ленінградських і кіровоградських юних географів. Про творчі форми і методи науково-дослідницької роботи по вивченню рідного краю і формуванню життєвих позицій «глобусівців» розповіли директор школи № 30 Р. Д. Шаранова, вестеран Віійськово-Морського Флоту СРСР, дійсний член Географічного товариства УРСР М. І. Ткачов, почесний президент товариства «Глобус» Олександр Пархоменко та інші.

Після цього гості з Ленінграда ознайомили присутніх зі своїми науковими планами й проблемами. Юні ленінградці побували і в шефів школи, на Кіровоградському заводі дозуючих автоматів, здійснили екскурсію по місту.

Р. ДАЙДАНУЛОВ,
дійсний член Географічного товариства СРСР.

НОВИЙ кольоровий фільм Свердловської кіностудії «СЕМЕН ДЕЖНЬОВ» розповідає про російського першопрохідця Семена Дежньова, який, долаючи численні перешкоди, морем доплив до Кам'яного мису, відкривши протоку між Азією та Північною Америкою за 80 років до В. Берінга.

Фільм побудовано на дійсних фактах. Проте життя С. Дежньова, сивоволосого романтичного пригоди і небезпек, дозволило сценаристу Ярославу Філіпову та режисеру Миколі Гусарову створити таір, в якому поєднуються кілька жанрів — від історико-біографічного до пригодницького. Головне ж у фільмі — образ романтичного героя. Семен Дежньов був одним з небагатьох, хто піднімався у похід відкривати невідомі досі землі, ставити змінники, креслити карти, налагоджувати торгівлю з якутами та юкагірами.

Ім'я англійської письменниці Агати Крісті завжди обіцяє шедевр детективного жанру. Новий фільм «ТАЄМНИЦЯ ЧОРНИХ ДРОЗДІВ» — перша

Кіноекран квітня

радянська екранізація її творів узагалі і роману «Кішени, повна жита» зокрема. Розслідування вбивств, що сталися в респектабельному англійському сімействі, обертається, як завжди у великій письменниці, не лише головоломкою конкретної карної справи, а й загадкою життя з його запутаними зв'язками, пристрастями, пороками. Відтворили події роману на екрані артисти В. Сапаєв, Л. Поліщук, А. Харитонов, Ю. Беляєв, О. Івочкина та інші.

Сподіваємося, що глядачів зацікавить і нова робота відомого кінорежисера, народного артиста РРФСР Самсона Самсонова: за сценарієм Аркадія Іліна на кіностудії «Мосфільм» він зняв кінострічку «САМОТНІМ НАДАЄТЬСЯ ГУРТОЖИТОК». В центрі цієї ліричної комедії — цікавий жіночий об-

го, знайомить їх, веде листування, слідкує за шлюбними оголошеннями.

В ролях мешканок жіночого гуртожитку знялися актриси Т. Сьоміна, О. Драпко, Т. Божок.

Фільм «ВИЗНАТИ ВІШНИМ» кінорежисера Ігоря Вознесенського і сценаристів Ю. Іванова та В. Карасьова присвячено проблемі «важких» підлітків, темі стосунків батьків і дітей.

Ми не маємо права проходити повз негідні вчинки підлітків, кожне порушення повинне суворо засуджуватися. Та, на жаль, це трапляються люди, які намагаються приховати негідні вчинки окремих молодих людей, а іноді зробити все, щоб вигордіти їх, врятувати від закогого покарання. Особливо це стосується батьків, і тоді їхня егоїстична любов до дітей завдає тим неповторної шкоди.

Так і в фільмі «Визнати влишнім». Сипок, відчуваючи таке «піклування» мам, скнів страшний злочин...

У фільмі знімалися В. Шевельков, І. Рогачов, В. Широков, О. Силін, І. Мірошніченко, О. Михайлов. Поставлено кінострічку на кіностудії імені М. Горького.

На кіностудії імені О. П. Довженка за романом письменника В. Мухіна створено нову кінострічку «РАПТОВИЙ ВІКІД». Цей фільм присвячено людям мужньої і героїчної професії — гірничотрувальникам. Риск в ім'я врятування людського життя — звичайна порма життя героїв фільму, специфіка їхньої роботи.

Сценарист Георгій Шевченко, постановник Борис Івченко, актори Л. Румянцев, В. Гаврилов, А. Барчук, Р. Куркіна яскраво втілили на екрані образи людей героїчної професії. А заслуженому артистові УРСР Лесю Сердюку було вручено Приз шахтарів за яскраве втілення образу Тригоріна.

І. ПІДОПРИГОРА.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

НЕВИПРАВДАНІ СПОДІВАННЯ

У Знамянському будинку залізничників закінчився чемпіонат області з шахів серед жінок. З метою виявлення молодих перспективних шахісток облспорткомітет та обласна шахова федерація відповідно до положення про майбутній чемпіонат України ввела вікове обмеження для учасниць: кандидати в майстри спорту та першорозрядники допускалися у віці до 22-х років, другорозрядники — до 17.

Та вже початок змагань приніс розчарування організаторам турніру. На чемпіонат прибули 22 шахістки з 8 районів та 3 міст області.

Хід турніру показав, що переважна більшість шахісток не могла правильно користуватися шаховими годинниками та вести запис ходів, не мали ніякого уявлення про теорію дебютів та комбінаційний стиль гри.

Були й такі учасниці, що ледь уміли переставляти фігури, тому і не дивно, що єдина першорозрядниця на турнірі (кандидатка до 22-х років взагалі в області немає) дев'ятикласниця кіровоградської середньої школи № 6 Людмила Залевська відчувала себе як на курорті: легко, без опору так звані «чемпіони» міст та районів області завойовували перше місце за тур до кінця змагань, маючи максимальну кількість очок у 8 партіях.

Хто ж спитає з міськрайспорткомітетів за невиконання ними своїх прямих функцій? Коли ж наріст міські та районні відділи народної освіти разом з комсомольськими комітетами налагодять справжній пошук молодих талантів?

В. СЕЛЮНОВ.





Республіканський турнір гімнастів на кубок «Надія» продемонстрував зростання майстерності юних спортсменів. Успішно виступили команди хлопчиків і дівчаток нашої області: перші зайняли п'яте місце, а дівчатка були четвертими. У загальнокомандному заліку кіровоградські гімнасти серед двадцяти шести команд України стали п'ятими. Шість представників нашої області ввійшли в десятку кращих, а Сергій РОЩИН, якого ви бачите на цьому знімку в центрі, став переможцем серед гімнастів, що виступали за програмою третього спортивного розряду. До змагань його готував батько Олександр Іванович Рошин.

Фото М. ВЛАСЕНКА.

«НІЧОГО НЕ ЗНАЮ, ПЛАТІТЬ ШТРАФ...»

Цей діалог відбувся у напівпорожньому салоні тролейбуса. До сором'язливого молодика, що простягнув руку з талоном до кондуктера, рвучко підійшла контролер і безпечно заявила:

— Уже пізно компостувати. Ви — заець.

— Вибачайте, я щойно зайшов.

— А чому відразу не пробили талон?

— Де, на зупинці? — цілком слушно перепитав юнак і тут же витягнув із кишені кілька талонів. — Дивіться, я завжди маю при собі квитки.

— Ну то й що? Незаконпостирований талон не дійсний.

— Та послухайте, я ще й зупинки не проїхав...

— Нічого не знаю, платіть штраф.

А от молода вчителька не змогла на зупинці купити талон (позаяк вони не продавались), і у водія їх теж не виявилось. І контролер відразу ж почала «виховувати» юного педагога:

— Та ти ж грабіжниця, — заявила вона на весь тролейбус. — Безсоромниця.

— То, може, ви мені

продасте талон? — наївно запитала молода жінка.

— Що-о-о? Та хіба на вас напасешся талонів? Ану давай карбованця. Та я б на твоєму місці...

Уявляю цю «виховану» титоньку на місці молоденької вчительки. Ото б вона по-справжньому викладала уроки етикетки! На адресу сором'язливого юнака контролер гомоніла жартовувала:

— Ви тільки погляньте, тільки я до нього підійшла, як у нього так затремтіли руки, що навіть талон полетів на підлогу.

— Ну, знаєте, — не витримає хтось, — це вже занадто. При виконанні службових обов'язків треба вести себе пристойніше.

— Та ми через таких, як він, — молодиця тикає пальцем у бік юнака, — план не виконуємо. А я премію не отримую. Зрозуміло?..

Ввічливість. Її за чотири копійки не купиш. Навіть у «суворого» контролера на міських маршрутах наших тролейбусів.

До речі, якось їхав я у від'їждження у Малу Виску. На автовокзалі № 1

взяв квиток у м'який, комфортабельний автобус. Місце № 25. Виходжу на платформу і очам не вірю: замість ЛАЗа стоїть горбатий автобусець. На м'який автобус він зовсім не схожий. Це й переповнений людьми. Більше того — місце № 25 відсутнє.

Поспішаю знову в касу. Вибачливим тоном пояснюю:

— Дівчино, ви мені дали квиток не на той автобус. Там навіть такого місця немає.

— А ви що, постояти не можете?

— Не могу.

— Ну, то пишіть пояснювальну на ім'я начальника вокзалу, а в мене немає часу розмовляти з вами.

Іду до диспетчера. І вона... вибачається за касирку, тут же обмінює мій квиток на черговий рейс. Через двадцять хвилин я сиджу в салоні м'якого автобуса, який майже зовсім порожній прямує до Малої Виски.

Хамство. Не важливо, на яких колесах (автобусних чи тролейбусних) воно до нас приїжджає, важливо — якою ціною ми за нього

іноді платимо. Деякі водії автобусів на міських маршрутах люблять, як кажуть у Кіровограді, «пошуткувати».

До зупинки, на якій стоїть автобус, чимдуж поспішає літній пасажир. Він підбігає до напівпорожнього салону, радісно посміхається (все-таки встиг!), заносить ногу на сходиці, і тут раптом перед його носом дверцята зачиняються, а автобус повільно-повільно рушає з місця. Літній чоловік ошелешений, нерає. А водій весело посміхається. Він дуже радий, адже зіпсував людині настрої. І, мабуть, не на одну годину.

На превеликий жаль, подібних фактів можна назвати не один десяток. Вони особливих коментарів не потребують. Бажано, щоб їх було якомога менше. А тому цей матеріал хочеться закінчити словами: «Шановні наші контролери, касири, водії і пасажирки, давайте будемо взаємно ввічливими. Це так просто і так необхідно. Давайте будемо поважати один одного».

В. ГОНЧАРЕНКО.

ХТО КРАЩЕ ЗНАЄ МІСТО?

ГУМОРЕСКА

Наш завідувачий у молоді вірять. Заходять позавчора у відділ, і Сидорчука, нашого молодого спеціаліста, який тиждень тому прибув сюди за призначенням, направляє на суміжне підприємство.

До суміжної підприємства — всім тролейбусних зупинок та трохи пішки. Дрібниці, звичайно, але ж — перше важливе доручення у новому місті! І Сидорчук розгубився.

— Та що ви, Вадіку, — підхопилась Лариса Михайлівна, — це ж дуже просто. Я вам що дорогу із залупошеними очима намаляю. Як вийдете з тролейбуса — побачите аптеку, але заходіть до неї не варто, там зараз ремонт. За аптекою — гас-

роном. Через його торговий зал, але не через ті двері, що з молочного відділу, а через кондитерський відділ вийдете на перехрестя. В принципі не страшно, якщо й помилитесь дверима. Всеодно переходьте вулицю, тримаючи курс на «Тисячу і одну дрібницю». Звідти мимо «Будинку взуття» до суміжників — рукою пода-ти...

— Вибачте, що перебиваю, — раптом втрутилась завжди коректна і делікатна Марина Офеліяна, — але мені здається, що Вадиківі такі краще від зупинки повернути вліво. Мимо художнього салону і прямо до театральної каси, що поряд з «Кінохронікою», а там...

Тут я відчув легке зап-

морочення. Чайлворд якийсь, лабиринт! Сам до суміжників шоттіння їхав, а таких шляхів — не знаю! Перегнувся через стіл до Напівполучкіна:

— Послухай, — шепчу, — чи не в сусіднє місто вони його спроваджують?

— Ці можуть, — стурбованся й Напівполучкін і вискочив із-за столу. Я за ним.

— Значить, так, — змовницьки потягнув за правий рукав Напівполучкін геть затурканого Вадіка. — Ти одружений? Ні! То на гастроном краще не виходи. Бо й не одружені або розведешся. Це на гастроном — жіночі сльози...

— І вліво не повертай! — застерігаю я, беручи Сидорчука під лівий лікоть. — Там знак: лівий поворот заборонено.

— Точно, краще направо, — знову вириває Вадіка з моїх рук Напівполучкін. — Там ще ресторан «Весна», — коригує він дороговказ.

— Ні, краще прямо, — тягну я своєї. — До авто-

магазину — ближче...

— У «Весні», правда, персонал не дуже привітний, — збочує з обраного шляху Напівполучкін. — Зате в «Ромашці»! — Напівполучкінський погляд затуманився...

— Йі ще «Рюмашкою» величають...

І не помітили, як нашого Сидорчука мов вітром здуло. Навіть не подякував — тільки паквою об двері черкнув!

Ми вчотирьох лиш перезирнулися здивовано. І справді — дивно. Район відомий — на тобі, стільки доріг!

Хоча коли вже дивуватись, то це з нашого Віталія Івановича. Тільки він один точно знає: де, як і в який момент робочого часу можна здвигати кожного з нас...

Єдине, чого не знає ні він, ні ми, — чому Сидорчук уже другу добу прогулює. Наче ж і добовах не брав у касі...

За нашими підрахунками він мав би повернутись того ж дня. Адже ми йому так усе розговували!

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.



НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видawnицтва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компарті України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.